

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vyrovnacího věřitele Josefa K.

Důvody:

Ustanovení prvního odstavce § 19 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění čl. I č. 2 vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n. rozeznává jasně jednak počet »věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, kteří jsou oprávněni hlasovati, a jednak úhrnný součet »pohledávek věřitelů, kteří s vyrovnáním souhlasí«. Přihlédne-li se k ustanovení odstavce druhého téhož paragrafu, podle něhož se pohledávky veřejných daní, dávek a poplatků počítají, není-li stát jako věřitel těchto pohledávek při vyrovnacím roku zastoupen nebo nehlasuje-li, k pohledávkám, jichž věřitelé s vyrovnáním souhlasí, nemůže to býti vykládáno jinak než tak, jak to vykládá napadené usnesení, že se totiž uvedené veřejnoprávní pohledávky tehda, jestliže stát nehlasuje, nepočítají do součtu pohledávek »věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených«.

Čís. 16457.

Pro otázku, zda opominutím včasné písemné opovědi nebo žaloby nastal zánik vlastnického práva nebo jiných věcných práv k nemovitostem státem převzatým při pozemkové reformě vůči státu nebo osobám, jimž se dostalo uvedených nemovitostí přidělem, nejsou rozhodující předpisy vlád. nař. č. 117/1922 Sb. z. a n., nýbrž toliko předpis § 31 náhr. zák. č. 329/1920 ve znění zák. č. 220/1922 Sb. z. a n.

Podle § 31 náhr. zák. není početí lhůty k domáhání se věcných práv k zabraným nemovitostem závislé na vyhlášení nebo na jiném uvedení v obecnou známost a zánik řečených věcných práv podle něho nastává i vůči singulárnímu nástupci původního přidělce.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1937, Rv I 1084/36.)

Žalobci, vlastníci role č. kat. 369/2, zapsaného ve vložce č. 30 kat. území S., se na žalovaném — který koupil pozemky č. kat. 451/1 a 451/2 od Josefa V., jenž nabyt právě uvedených nemovitostí t. řeč. zkráceným přidělem při provádění pozemkové reformy — domáhají žalobou výroku, že jest povinen trpěti výkon služebností chůze, vozové cesty a průhonu dobytka po pozemcích č. kat. 451/1 a 451/2 pro hospodářskou potřebu žalobců. Proti žalobě namítl žalovaný mimo jiné, že se žalobci nedomáhali v 30denní lhůtě, vytčené v § 31 náhr. zák., podle jejich trvání vydrženého práva sporné služebnosti, a že proto jejich právo zaniklo. Soud první stolice uznal podle žaloby. Dovolací soud zamítl žalobu. Důvody: Mylný jest názor soudu první stolice, že právo služebnosti vydržené žalobci nezaniklo vůči žalovanému jako pouhému singulárnímu nabyvateli a nástupci Josefa V. Žalobci resp. jejich právní předchůdci se v 30denní lhůtě (§ 31 náhr. zák. č. 329/1920 ve znění zák. č. 220/1922 Sb. z. a n.) od výkonu po-

známky nebo vyhlášky zamýšleného převzetí nedomáhali uznání práva vydržení služebnosti k nemovitostem převzatým vůči osobě, které se uvedených nemovitostí dostalo přídělem. Jejich služebnost tudíž zanikla a nemohla již oživnouti, když se podle tržové smlouvy ze dne 15. března 1935 stal žalovaný vlastníkem přídělových pozemků č. kat. 451/1 a 451/2. Ustanovení § 31 zák. náhr. se vztahuje i na žalovaného, třebaš byl jen singulárním nástupcem původního nabyvatele Josefa V., neboť k převodu vlastnického práva k pozemkům č. kat. 451/1 a 451/2 s Josefa V. na žalovaného Adolfa V. bylo potřebí schválení Státního pozemkového úřadu a žalovaný se musil podrobiti omezením stanoveným řečeným úřadem. Náhr. zákon chtěl chrániti přídělce, jenž musí státu zaplatiti za nabytí půdy přídělem získané, a proto ukládá třetím osobám, aby se včas, v určité lhůtě, domáhaly svého nároku k přídělené nemovitosti, a to proto, aby byl přídělce po jejím uplynutí navždy chráněn proti všem nárokům, jež vznikly před převzetím půdy Státním pozemkovým úřadem. Proto jest předpis § 31 náhr. zák. vykládati tak, že jeho ochrana platí jak pro přídělce, tak pro jeho universální a singulární nástupce. Ježto v souzeném sporu opominuli žalobci včas domáhati se sporné služebnosti, bylo žalobu zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalobci uvádějí především, že odvolací soud přehlédl, že soud prvé stolice zjistil, že nebyla v obcích T. ani Č. ani v S., v jejichž katastrech sporné pozemky leží, uveřejněna vyhláška podle § 4 nař. vlád. Československé republiky ze dne 6. dubna 1922, č. 117 Sb. z. a n., a že ani jinak nebylo uvedeno v uvedených obcích ve známost chystané provádění přídělu. Mají pak za to, že pro opominutí takovéto vyhlášky nemohli zájemci včas hájiti svých práv plynoucích z vydržené služebnosti, a že tedy pro ně lhůta k obhájení jejich věcných práv k prodaným nemovitostem dosud nenastala resp. že vyhověli, žalující, své povinnosti včas podáním žaloby. Dovolatelé však při tom přehlízejí, že vlád. nař. č. 117/1922 Sb. z. a n. bylo vydáno k zákonu p ř í d ě l o v é m u č. 81/1920 a nikoli k zákonu náhradovému č. 329/1920 Sb. z. a n. a že § 4 řečeného nařízení stanoví, že pozemkový úřad anebo jeho obvodová úřadovna uvede chystané provádění p ř í d ě l u v obecnou známost vyhláškou a že požádá podle § 6 uved. nař. obecní úřady obcí, v kterých jsou přidělované nemovitosti, aby je způsobem v místě obvyklým vyhlásily. Toto ustanovení má, jak jde najevo z § 5 řeč. nař., ten účel, aby u c h a z e č i o p ř í d ě l byli uvědoměni a mohli podati žádosti za příděl. S ustanovením § 31 náhr. zák. č. 329/1920 ve znění zákona č. 220/1922 Sb. z. a n. nemá dotčené vládní nařízení co činiti. Pro posouzení otázky, zdali sporné právo služebnosti opominutím včasné písemné opovědi nebo žaloby zaniklo, jest rozhodující toliko ustanovení § 31 náhradového zákona, podle něhož se po uplynutí 30 dnů od výkonu poznámky nebo vyhlášení zamýšleného p ř e v z e t í nelze domáhati uznání práva vlastnického nebo jiných práv věcných k nemovito-

stem převzatým ani na státu, ani na těch osobách, které nabyly uvedených nemovitostí přidělem. Zda se vyhláška o chystaném provádění přidělu v příslušných obcích podle vlád. nař. č. 117/1922 Sb. z. a n. stala, či nikoli, nemá tedy pro souzený spor významu. Také druhý názor zastávaný dovolateli, že totiž může namítati zánik služebnosti opominutím včasné opovědi nebo žaloby podle § 31 náhr. zák. toliko přidělce, nikoli však jeho singulární nástupce, je mylný, neboť zanikla-li pozemková služebnost proti předchůdci žalovaného jako přidělci a nabyli-li tedy žalovaný od přidělce pozemku bez oné služebnosti, nemohou žalobci ani proti němu se domáhati práva zaniklé služebnosti.

Čís. 16458.

Pracovní soudy (zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.).

Porušení předpisů poslední věty druhého odstavce §§ 16 nebo 32 zák. o prac. soud. se týká o b s a z e n í soudu.

Jde o zmatečnost podle § 28, odst. 1, č. 2 řeč. zák., nebyl-li rozhodující senát pracovního soudu nebo odvolacího soudu ve věcech pracovních složen z přísedících, kteří náleží k témuž povolání, anebo, když by takového nebylo, aspoň k podobnému povolání jako jsou strany.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1937, Rv I 886/37.)

Srv. rozh. č. 15484 Sb. n. s.

Z rozsudku pracovního soudu v P., vydaného o žalobě, již se žalobce Antonín A., krejčí v P., domáhal na žalované firmě W., dámské krejčovství v P., zaplacení 6.656 Kč, rozšířených na 6.956 Kč s přísl., se odvolaly obě strany. Krajský soud civilní v P. jako o d v o l a c í s o u d v e v ě c e c h p r a c o v n í c h rozhodl o odvolání obou sporných stran v senátě složeném mimo tři soudce z povolání z dvou přísedících, z nichž nikdo nenáležel ani k témuž, ani k podobnému zaměstnání, jako jsou strany, k ústnímu jednání odvolacímu byli povoláni ve směr přísedící ze skupiny »ostatní sbory«, a to při prvním ústním jednání odvolacím jeden přísedící ze soukromých zaměstnanců a druhý z oboru obrábění dřeva, při odročeném jednání byli přivzati oba přísedící z oboru stavebního a při dalších čtyřech jednáních oba přísedící ze soukromých zaměstnanců a při konečném ústním jednání jeden ze skupiny soukromých zaměstnanců a druhý ze skupiny »ostatní sbory«. V dovolání do rozsudku odvolacího soudu vytýkal žalobce jako zmatečnost, že odvolací soud nebyl řádně obsazen, poněvadž nebyly za přísedící senátu povolány osoby z oboru krejčovského.

Nejvyšší soud zrušil pro zmatečnost napadený rozsudek a řízení jemu předcházející, počínaje ústním jednáním odvolacím ze dne 11. prosince 1933, a uložil odvolacímu soudu, aby dále o věci jednal a znova rozhodl.